

Introducere

Aerul nopții era sufocant din cauza căldurii, iar valurile mării atingeau ușor plaja presărată cu pietricele.

Un paznic se afla pe pontonul de lemn, dar, deși era trecut de ora zece, luna nu se vedea pe cer. Prin urmare, bărbatul cu mitraliera AK-47 nu-l observă pe Samuel Carver înotând în apele Adriaticii și nici măcar nu-l auzi ieșind la suprafață direct sub ponton, chiar la picioarele sale.

Încet, în liniște, Carver se îndreptă spre mal, unde apa nu mai era deloc adâncă. Își scoase masca, înotătoarele și vesta de salvare de care-i era prins tubul de oxigen. Agăță masca și înotătoarele de inelele în formă de D din lateralul vestei, apoi coborî încet echipamentul de scafandru înapoi în apă, lăsându-l să plutească pe mare.

Carver așteptă până când auzi sunetul elicopterului în depărtare, apoi se întoarse în locul de unde plecase, la baza scării care ducea spre mare, în direcția pontonului unde apa era mai adâncă. Se baza pe instinctele sale. Când elicopterul urma să-i treacă pe deasupra capului, omul de pe ponton avea să privească în sus. Oricine ar fi făcut la fel, mai ales dacă la bord era șeful lui.

Doi săculeți din material impermeabil se conturau pe coapsele lui Carver. Pe măsură ce zgomotul elicei devenea tot mai puternic, Carver deschise unul din săculeți și scoase un pistol cu aer comprimat, din cele folosite de veterinari. Lăsa luminile strălucitoare de aterizare ale elicopterului să-i treacă pe deasupra capului, apoi respiră adânc, se prinse de scară și se trase în sus.

Ateriză direct pe scânduri și privi în sus, spre gardianul care încă urmărea elicopterul Bell 206 JetRanger care se depărtă vreo 400 m, apoi se lăsă în jos pentru a ateriza pe pista privată de la vilă. Spatele omului deveni ținta perfectă pentru săgeata cu tranchilizant trimisă din arma sa. Carver se repezi spre el și-l prinse pe paznic înainte să cadă. Scoase săgeata și o aruncă în apă, apoi intră pe proprietate, pregătindu-se pentru misiunea pe care o avea de dus la bun sfârșit.

Samuel Carver cauza accidente foarte grave oamenilor extrem de periculoși. Actuala lui țintă era un albanez de patruzeci și trei de ani, pe nume Skender Visar. Denumirea oficială pentru afacerea lui Visar era cea de trafic de persoane, dar Carver prefera o descriere mai tradițională. După părerea lui, albanezul era un negustor de sclavi.

Visar transporta oameni în containere, din China, Africa și din fostele state comuniste din Europa de Est. Îi trimitea să lucreze pe câmpuri și în fabrici, făcând munci pe care occidentalii le considerau sub demnitatea lor. Cumpăra femei din familii atât de sărace, încât își vindeau și propriile rude; apoi le bătea ca să le șupună, le droga și le puneă să lucreze în bordelurile, barurile și saloanele de masaj pe care le avea prin toată Europa și Statele Unite. Puțini sclavi rezistau mai mult de doi sau trei ani. Până atunci costurile de achiziție, transport și subzistență erau recuperate de sute de ori. Și erau mulți, mii și mii în țările de unde veneau.

Slavia era o industrie în dezvoltare a crimei organizate, profiturile ei ajungându-le rapid din urmă pe cele ale afacerilor ilegale cu arme și droguri. În unele privințe planul de afaceri era mai profitabil. Puteai vinde o armă sau un gram de cocaină doar o dată, dar puteai vinde o sclavă sexuală de zece ori pe noapte. Însă banii câștigați ușor înseamnă competiție dură. Visar trăia într-o permanentă stare de paranoia, mereu atent la dușmani, tresărind la fiecare posibilă amenințare a poziției lui, fie ea reală sau imaginară.

Se odihnea pe iahtul lui de 55 m, navigând cu familia pe coasta dalmată a Croației, când află că unul dintre locotenenții săi, Ergon Ali, încercase să încheie un târg cu un șef rival. Informația era falsă, lansată pentru a induce în eroare, dar avu efectul scontat.

Visar trimise o echipă de patru oameni la clubul de striptease din Berlin unde își avea sediul Ali. Aceștia l-au lovit cu patul unei puști semiautomate, făcându-l să-și piardă cunoștința, l-au înghesuit în portbagajul unui Mercedes S-Class, i-au injectat heroină și au pornit pe autostradă către sud. Paisprezece ore mai târziu, au ajuns la Split, orașul croat de lângă mare care fusese cândva destinația turistică favorită a împăraților Romei. Oamenii lui Visar i-au crescut doza ca să-l facă să tacă, apoi au mers cu Mercedesul până la feribotul care avea să-i ducă pe insula Hvar. Au parcat mașina lângă o rulotă plină cu studenți australieni care făceau turul Europei, după care și-au petrecut cele trei ore cât a durat drumul în barul feribotului, ținând pasul cu australienii, bând bere după bere. Singura persoană care se mai afla în bar în afară de ei era un om bărbos cu o pălărie Panama¹ ponosită, cu un binoclu la gât, care se chinuia cu un ceainic și citea foarte atent dintr-o carte despre creșterea păsărilor.

Când oamenii lui Visar au ajuns la vilă, l-au aruncat pe Ergon Ali în pivniță, legat și cu căluș la gură. Nu voiau să-l facă pe șeful lor să piardă timpul, așa că și-au petrecut restul nopții bătându-l, electrocutându-l și aproape înecându-l pe omul care le fusese prieten. Abia când crezură că Ali era pe cale să cedeze îl sunară pe Skender Visar ca să-l informeze că totul era pregătit pentru sosirea lui. Când Visar închise telefonul, elicea elicopterului începuse deja să se învârtă. Era pregătit să-i dea lovitura fatală lui Ergon Ali. Iar Samuel Carver, veghea și-l aștepta.

*

¹ Pălărie de paie (n.tr.)

Carver se ghemui în umbră, într-o parte a pistei de aterizare. Visar și bodyguardul său își croiseră deja drum spre clădirea principală unde Ergon Ali își aștepta sfârșitul. Pilotul rămase în urmă câteva minute pentru a verifica elicopterul, apoi îi urmă și el. Carver așteptă până când fu sigur că nu era nimeni în zonă, apoi se strecură de pe pistă și se îndreptă spre elicopter.

Bell 206 este animalul de povară al cerului, pus în funcțiune pentru prima oară în 1967 și rămas aproape neschimbat de atunci. În spatele aeronavei, pe coada sa lungă, se află rotorul și stabilizatorul vertical, care stau pe laterale precum înotătoarele unui rechin. Acest stabilizator e atașat de restul elicopterului prin patru șuruburi, aranjate în dreptunghi. Carver își puse mânușile, luă o cheie mobilă din al doilea buzunar și scoase cele două șuruburi din partea inferioară. Apoi folosi un mic ferăstrău pentru a tăia fiecare șurub până la jumătate, slăbindu-le considerabil. Le fixă apoi la loc, având foarte mare grijă să nu le rupă-n două. Apoi deșurubă perechea din partea de sus, exact ca și pe celelalte. Dar, de data asta, tăie chiar prin ele, pe la capăt. Băgă șuruburile înapoi în săculețul care îi atârna la coapsă și folosi picături de lipici Blu-Tack ca să reatașeze capetele șuruburilor pe stabilizatorul vertical, exact unde fuseseră înainte. O verificare centimetru cu centimetru a elicopterului ar fi dezvăluit ce făcuse Carver. Dar munca lui ar fi trecut în mod sigur neobservată de un pilot obosit care făcea doar o verificare de rutină înainte de decolare.

Parcurse mental încă o dată întreaga procedură, asigurându-se că făcuse tot ceea ce era necesar, apoi plecă înapoi spre ponton. Când paznicul se trezi din somnul lui adânc, Carver dispăruse deja de ceva vreme.

Lui Ergon Ali îi luă destul de mult timp să moară, susținându-și sus și tare nevinovăția și loialitatea până în ultima clipă. Când Skender Visar se întoarse la bordul elicopterului său, deja răsărea soarele. Era obosit și preocupat, se temea de

un război costisitor între bande și se întreba cine urma să-l trădeze. Voia să ajungă înapoi pe barcă. Pilotul n-avea chef să-l nerveze și mai tare, așa că se grăbi să efectueze procedura de decolare. Elicopterul Bell se ridică repede de la sol. Erau la opt kilometri în larg când începură vibrațiile. Instinctele îi spuneau pilotului să se întoarcă, dar știa că Visar nu i-ar permite, deci mări viteza, sperând să termine călătoria cât mai repede.

Pe măsură ce elicopterul accelera, aerul începu să se miște din ce în ce mai rapid în jurul stabilizatorului vertical, mișcându-l cu forță dintr-o parte în alta. Dacă toate cele patru șuruburi de asamblare ar fi fost bine fixate, ar fi ținut stabilizatorul drept și nemișcat. Dar, întrucât cele din partea superioară lipseau, cele din partea inferioară, fiind slăbite, deveneau ca o balama în jurul căreia stabilizatorul începu să se miște. Și cu cât pilotul creștea viteza, cu atât se mișca mai tare. În momentul în care elicopterul decolă, între stabilizator și rotorul din spate mai era o distanță de aproximativ 30 cm, dar, cu fiecare vibrație, distanța se micșora: 25 cm, 15, 7... din ce în ce mai aproape, până când se ciocni cu elicea care se învârtea, lovindu-se zgomotos, metal pe metal, blocând instantaneu rotorul ca pe o coadă de mătură băgată cu forța între spițele unei roți de bicicletă. Opierea bruscă și completă smulse palele rotorului de pe elicopter, iar cele două șuruburi rămase, care fixau stabilizatorul, se rupseră ca niște sticksuri. Întregul ansamblu al cozii fu aruncat în apele Mării Adriatice, în care se reflectau razele soarelui care tocmai răsărea și care îi dădeau o tentă arămie.

Elicopterul începu să se învârtă din ce în ce mai rapid. Skender Visar, martorul cu sânge-rece al morții și degradării atâtor suflete omenești, reacționă la moartea-i iminentă cu un urlat de animal înfricoșat. Pilotul opri pur și simplu motorul, lăsând rotoarele principale să se învârtă ca o moară de vânt.

Pentru o clipă, se reinstală calmul. Cabina încetă să se mai învârtă. Visar zâmbi slab într-o încercare disperată de a-și

masca lașitatea. Pilotul începu să trimită mesaje de ajutor și să cheme echipele de salvare.

Un Bell 206 aflat în aer cade cu 27 km pe oră. Cu un pilot experimentat, șansele de supraviețuire sunt mari, chiar și când aterizează pe apă. Dar Carver avusese grijă ca acest lucru să nu fie posibil.

Rotorul din coada unui elicopter își ia energia de la un arbore de transmisie care merge de la motor până la coadă. Dar energia nu poate fi transferată de la arbore la rotor fără o cutie de viteze. Această cutie este o bucată grea de metal aflată la un capăt al cozii, având rolul de a contrabalansa cabina și motorul situate la celălalt capăt. Astfel că, atunci când rotorul fu smuls din elicopter, acesta scoase și cutia de viteze și o lăasă să atârne de pe arborele de transmisie din capătul deschis al cozii distruse. Rămase acolo 10, poate 15 secunde, tras de gravitație și bătut de vânt. Apoi conexiunea cu arborele de transmisie cedă, iar cutia de viteze se alătură celorlalte resturi care se prăbușeau în mare.

Fără această greutate, elicopterul JetRanger își pierdu complet echilibrul. Dacă doar cu câteva secunde mai devreme pilotul privea cerul, dintr-odată tot ce văzu fu marea, căci elicopterul încetase să mai funcționeze, devenind, în schimb, un coșciug de sticlă și metal care se prăbușea în apele învolburate. Tot ce mai auzea pilotul în acel moment era vuietul nebun al aerului și urlatul de moarte al lui Skender Visar.

Samuel Carver dormea dus când traficanțul de persoane își dădea duhul. Cu câteva ore în urmă, înotase înapoi către barca cu motor cu care acostase chiar în golful unde se afla vila lui Visar. Își scosese costumul de scafandru, se uscă și se schimbă într-o pereche de blugi și o cămașă largă de bumbac. Reveni apoi în stațiunea turistică Hvar, unde era cazat, acostă barca și luă o cină târzie în restaurantul de la malul mării. Comandă fructe de mare la grătar și o sticlă de Posip Cara rece, un vin alb proaspăt de pe insula vecină Korcula. Mâncă

la o masă pe terasă, privind fetele care treceau, după care se întoarse la hotel pe jos, ca oricare alt turist, urând noapte bună portarului, înainte să se ducă la culcare.

A doua zi, Carver mănca la micul dejun niște chifle proaspete și-și bău cafeaua îndulcită, înainte să plătească hotelul cu bani cash. Se urcă pe un feribot care traversa Adriatica până în portul italian Pescara, în postura unui turist printre mulți alții în plin sezon estival. După ce ajunse în Italia, își cumpără un bilet spre casă, fără să prezinte vreun act de identitate ori să-i fie înregistrat în calculator vreun detaliu legat de călătorie. Plăti iar cash și nimeni nu făcu nici cel mai mic comentariu.

Carver călători la clasa întâi. Citi o carte care nu era despre creșterea păsărilor. Făcu conversație cu pasagerii care aveau chef de vorbă și avu parte de mese decente. Făcu tot ce putu ca să nu se mai gândească la ceea ce săvârșise.

ZECE ZILE MAI TÂRZIU

1

Omul zâmbi ca pentru sine în timp ce intra în camera cu pereți lambrisati în lemn de nuc, bucurându-se de răcoarea aerului condiționat după căldura apăsătoare de august. Își ridică ochelarii de soare de la ochi, și-i puse pe părul rar, tuns scurt. Se simțea bine în semiîntunericul în care se afla. Popoarelor nordice le face plăcere să își petreacă vacanțele de vară sub razele fierbinți ale soarelui, însă el prefera să stea la umbră în miezul unei zile toride.

Avea doar câteva minute pentru el. Curând avea să fie așteptat din nou afară, unde servitorii întindeau o masă pentru prânz, sub un cort de pânză albă care fălăia în briza mediteraneeană. Traversă camera, simțind desimea și moliciunea

covorului țesut la comandă sub picioarele lui goale și măslinii. Blugii și tricoul erau simpli, dar foarte scumpi. La încheietura mâinii avea un Rolex. Nu privea asemenea lucruri ca pe ceva ieșit din comun. Își petrecuse întreaga viață în coconul lui de copil de bani gata.

Însă, cu toate privilegiile pe care le aduce, bogăția moștenită poartă cu ea stigmatul de a fi fost obținută cu prea multă ușurință. Pentru străini, el era doar un copil de bani gata, un parazit care trăia din realizările tatălui său. Avea de gând să schimbe asta. Foarte curând, toată lumea avea să vorbească despre ceea ce realizase el. Un zâmbet îi apărură pe buze în timp ce se gândea la ceea ce avea să urmeze, apoi apăsă un buton și iniție un apel rapid către un număr din Londra.

– Trebuie să vorbim, spuse el către persoana de la celălalt capăt al firului. Fii pregătit luni. Am vești importante, vești bune despre... – ezită, căutând cuvintele potrivite, știind că alții ar putea asculta convorbirea – să-i spunem, prietenul nostru comun.

Încercarea sa de a fi discret era inutilă. Conversația îi fu interceptată de *radom*-urile¹ uriașe răspândite în peisajul sumbru din Yorkshire, de la Menwith Hill, unde Echelon, sistemul global de supraveghere condus de Agenția de Securitate Națională a Americii, interceptează zilnic nenumărate apeluri telefonice și e-mailuri. De acolo se trimitea un semnal prin satelit pe orbită, la 30 500 km altitudine, către sediul ASN de la Fort Meade, Maryland. Supercomputerele Cray Y-MP, capabile de aproape trei miliarde de operațiuni pe secundă, răzbeau prin hățișul nesfârșit de limbi. Ca un prospector în căutare de aur, computerele Cray alegeau pepite din fluxul constant. Căutau indivizi-cheie, cuvinte și fraze care puteau să fie folosite pentru investigații ulterioare. Datele adunate de Echelon erau trimise și la Cartierul General pentru Comunicații al Guvernului Britanic, la periferiile din Cheltenham, Gloucestershire. Mai multe computere extrăgeau diverse

¹ Dispozitive pentru protejarea antenelor de emisie-recepție (n.tr.)

informații stocate. Informațiile erau transmise mai departe Ministerului Apărării, Ministerului de Externe și agențiilor de spionaj.

Fiona Towthorp, o femeie atrăgătoare, cu fața pistruiată, în vârstă de patruzeci de ani, lucra ca analist de informații la GCHQ. Tocmai descoperise ceva despre care știa că șefii ei ar da orice să afle. Dar când ridică telefonul, numărul pe care-l formă nu avea nici o legătură cu guvernul Maiestății Sale.

Linia era încriptată la un nivel pe care nici Echelon nu-l putea decoda.

- Consortium, răspunse o voce de bărbat.
  - Am un mesaj pentru departamentul de comunicații corporatiste. E ceva ce trebuie să știe directorul.
- Lui Towthorp i se făcu imediat legătura.

2

Veniră după Carver dimineața. Primise apelul în noaptea precedentă, chiar în timp ce-și stingea lampa cu gaz, singura sursă de lumină din cabana lui de la munte.

– Carver, spuse el, fără să încerce să-și ascundă iritarea în timp ce telefonul GSM îi cerea zgomotos să-i acorde atenție.

Vocea de la celălalt capăt al firului, cu un accent sec din estuarul Tamisei, i se adresă brusc, fără nici un fel de formalitate:

- Unde ești?
- În concediu, Max. Nu lucrez. Cred că știi asta.
- Știu ce faci, Carver. Doar că habar n-am unde o faci.
- Ghici ce, chiar aveam un motiv pentru care nu ți-am spus.
- Păi s-ar putea să am o slujbă pentru tine.
- Nu.

Max îl ignoră.

– Ascultă, o să știi sigur în următoarele douăsprezece ore. Dacă accepți, crede-mă că o să fac în așa fel încât să merite